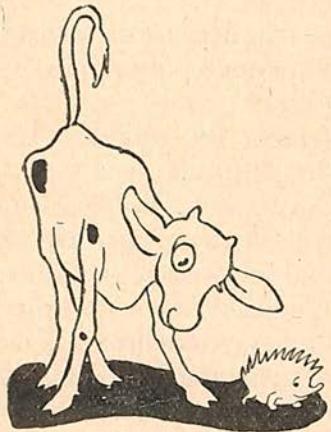

МЪНИЧКИ ПРИКАЗКИ

отъ графъ Алексей Толстой

ЮНАЧИНА

Веднажъ телето срещна таралежа и му рече:

— Ще те изямъ!

Таралежът не знаеше, че телето не може да го изяде. Той се уплаши много, сви се на кълбо и отвърна:

— Щомъ като си наумилъ да ме изядешъ, опитай!

Глупавото тело навири опашка, рипна, наежи глава да го убоде, разкрачи преднитѣ си крака и лизна съ езикъ таралежа по бодлите.

— Ой, ой, ой! — изрева телето и побѣгна при своята майчица кравата.

Почна да ѝ се оплаква:

— Таралежът ме охапа за езика.

Старата крава повдигна глава, погледна замислено рожбата си, наведе се и захрупа сочната трева.

А таралежът се прибра въ своята тъмна дупка, изкопана подъ черничовъ коренъ, и занарежда на таралежката:

— Да видишъ, какъвъ страшенъ звѣръ победихъ, май че бѣше лъвъ!

И тръгна тогава мълва за таралежовата храбростъ. И мина мълвата чакъ задъ синьото езеро, оттатъкъ тъмната гора:

— Нашия таралежъ — голѣмъ юначина! — говорѣха звѣроветѣ.

МЪРМОРАНЪ

Отъ голѣма старостъ зѫбитѣ на нашия котакъ Мърморанъ изпадаха, но меракътъ му да лови мишки бѣше много голѣмъ.

Лежи си Мърморанъ по цѣли дни край огнището и си мисли: „Какъ да си поправя зѫбитѣ, много ми трѣбватъ.“

